

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci žalobců: a) H.B., b) A.N., c) J.B., všichni bytem „X“, zastoupeni: Mgr. O. Č., zmocněncem, bytem A. z P. 2604, P., proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, za účasti 1) D.D., bytem „X“, 2) M.T., bytem „X“, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2015, č.j. KrÚ10300/ODSH/2015/Sv,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 2. 2015 č.j. KrÚ10300/ODSH/2015/Sv bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno odvoláním napadené usnesení Městského úřadu Hlinsko (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 10. 2014, č.j. Hl 19795/2014/SÚ, jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. h) zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení zahájené dne 29. 8. 2014 na základě návrhu žalobce a osob uvedených shora na vydání nového rozhodnutí podle § 101 a 102 správního řádu,

ohledně deklarace pozemku par. č. 116/1 v kat. území Hlinsko v Čechách jako veřejně přípustné účelové komunikace, neboť správní orgán prvního stupně po posouzení návrhu dospěl k závěru, že žádost podle § 102 odst. 4 správního řádu, neodůvodňuje vydání nového rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu. Správní orgán prvního stupně již rozhodnutím ze dne 24. 11. 2009, č.j. Hl 19771/2009/SÚ v bodě 1. deklaroval, že uvedený pozemek je veřejně přístupnou účelovou komunikací podle § 7 odst. 1 zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) a současně pod bodem 2 výroku rozhodnutí neomezil veřejný přístup na tuto účelovou komunikaci. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 3. 2010. Následně byl rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 15.6.2012, č.j. Hl 11538/2012/SÚ zamítnut návrh na zrušení veřejně přístupné účelové komunikace na dotčeném pozemku, přičemž uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 10. 2012, č.j. KrÚ 61576/ODSHI/2012-Sv a dále byla rozsudkem nadepsaného krajského soudu ze dne 10. 4. 2013, č.j. 52A 67/2012-38 zamítnuta žaloba podaná proti tomuto rozhodnutí.

Správní orgán prvního stupně řízení zastavil, neboť porovnáním skutkových okolností obsažených v návrhu a předchozích řízeních dospěl k závěru, že se jedná o shodná tvrzení, tedy že zjevně nedošlo ke změně rozhodných skutkových okolností ani ke změně právního stavu. Trvání naléhavé komunikační potřeby bylo potvrzeno vyjádřeními D.D. a M.T., osobami zúčastněnými na soudním řízení, s tím, že dotčený pozemek je využíván jako parkovací plocha pro otáčení vozidel a slouží jako jediná příjezdová cesta ke kůlně u čp. 148, tedy s návrhem vydání nového rozhodnutí, jímž by byla deklarována neexistence veřejně přístupné účelové komunikace na dotčeném pozemku, nesouhlasí. Vzhledem k tomu, že nebyly doloženy žádné nové skutečnosti, které by nastaly po nabytí právní moci deklarování dotčeného pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace, správní orgán prvního stupně řízení podle § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu, zastavil.

Žalobci podali odvolání pro nezákonnost vydaného usnesení o zastavení řízení. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí ztotožnil s posouzením věci správním orgánem prvního stupně a podle § 90 odst. 5 správního řádu, odvolání zamítl a napadené usnesení potvrdil. Odvolatelé uplatnili námitku, že došlo k posunu v judikatuře ohledně osvědčení podmínek existence či neexistence veřejně přístupné účelové komunikace, a to především ke změně v posuzování nutné komunikační potřeby a souhlasu vlastníka se zřízením účelové komunikace na jeho pozemku a dále, že vlastníkům pozemku nebyla nikdy poskytnuta náhrada za omezení jejich vlastnického práva. Žalovaný uvedené námitky vyhodnotil jako důvody, které nespadají pod ustanovení § 101, § 102 správního řádu. Ohledně náhrady odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II ÚS 268/06 a dále na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 173/2005 a ze dne 7. 11. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2191/2002.

Žalovaný zdůraznil, že obecné užívání pozemní komunikace nemůže být vyloučeno pozdějším jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil nebo jeho právním nástupcem.

Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle části třetí, hlavy II., dílu 1. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), přičemž žaloba byla podána včas ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s.

Žalobní body:

Žalobci vytýkají rozhodnutí žalovaného nezákonnost, nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci.

Žalobci dovozují přípustnost podaného návrhu na vydání nového rozhodnutí z ustanovení **§ 101 písm. b) správního řádu, jelikož novým rozhodnutím by mohlo být vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta (rozhodnutí ze dne 15. 6. 2012)**, přičemž nezbytnost takového postupu dovozují z omezení vlastnického práva s pozemkem nakládat (např. oplocení pozemku).

Nové skutečnosti a změnu poměrů spatřují ve změně právního stavu v důsledku tvrzeného posunu judikatury ve vztahu k osvědčení podmínek existence či neexistence veřejně přístupné účelové komunikace. Žalobci tvrdí, že právní názor žalovaného z předchozích řízení je v důsledku změny právního stavu částečně bezpředmětný a pro správní orgán provádějící nové řízení tak není podle § 102 odst. 6 správního řádu, závazný.

Žalobci postup žalovaného považují za ryze formalistický, když žalovaný žádným způsobem nezohlednil novou judikaturu Nejvyššího správního soudu, Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, a to judikaturu určující výklad relevantních právních předpisů v dané věci. Zejména žalobci tvrdí, že není dána naléhavá komunikační potřeba neurčitého okruhu osob.

Žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2002 12, podle kterého se užívání i komunikační potřeba musí vztahovat na blíže neurčený počet osob. Žalobci jsou přesvědčeni, že v dané věci je pozemek užíván toliko vlastníky budovy čp. 148, kteří pozemek využívají jako parkovací plochu.

Dále žalobci tvrdí prioritu alternativního přístupu před omezením vlastnického práva, když dle nich je možno zřídit náhradní přístup k nemovitosti, tj. kůlně na pozemku par. č. 202, přes pozemky par. č. 202 a par. č. 118/1, tedy přes pozemky ve vlastnictví vlastníků domu čp. 148. Žalobci odkázali na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 2942/2010, podle kterého při výkladu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, má jiný způsob řešení přednost před omezením vlastnického práva. Současně poukázali na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2178/2012, podle kterého možnost jiného, byť méně komfortního přístupu, nicméně ještě postačujícího, znamená, že není dána naléhavá komunikační potřeba.

Dále žalobci tvrdí, že vlastník pozemku nedal souhlas k jeho veřejnému užívání, mají za to, že v předchozích řízeních byla chybně vyhodnocena otázka udělení konkludentního souhlasu, které bylo ovšem vyvráceno aktivním jednáním vlastníka pozemku směřujícím proti jeho veřejnému užívání. Žalobci odkázali na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 294/2010, podle kterého je nutné doložení alespoň konkludentního souhlasu vlastníka pozemku.

Dále žalobci namítají, že jim nebyla poskytnuta náhrada za omezení vlastnického práva, když svůj nárok odvozují právě z toho, že tvrdí, že nebyl udělen souhlas s užíváním dotčeného pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace. Žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, sp. zn. 2 As 44/2011 a na nálezy Ústavního soudu III ÚS 2942/2010 ze dne 15. 3. 2011.

Dále žalobci namítají, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.12.2009, sp. zn. 1 As 76/2009 zřízení veřejně přístupné účelové komunikace na základě souhlasu vlastníka pozemku musí být nad rámec dosavadních smluvních vztahů, tak tomu však dle nich nebylo.

Žalobci shrnuli, že právní řád České republiky upřednostňuje jiné právní instituty před veřejnoprávním omezením vlastnického práva, odkázali na instituty zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, jak např. nájemné nebo služebnost.

Žalobci navrhli zrušení žalobou napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na právním názoru vyjádřeném v žalobou napadeném rozhodnutí, zdůraznil, že věc byla posouzena již v rozsudku nadepsaného krajského soudu ze dne 10.4.2013, č.j. 52A 67/2012-38 a navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení:

Osoby zúčastněné na řízení trvají na tom, že je dána nutná komunikační potřeba i ve vztahu k dalším pozemkům přilehlým k pozemku par. č. 116/1, mají tedy za to, že podmínky existence veřejně přístupné účelové komunikace trvají.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Žalobci podali dne 29. 8. 2014 prostřednictvím právního zástupce návrh na vydání nového rozhodnutí podle § 101 a § 102 správního řádu, „*ohledně deklarace pozemku parcelní číslo 116/1 v katastrálním území Hlinsko v Čechách jako veřejně přístupné účelové komunikace.*“ Návrh je v podstatě totožný s uplatněnými žalobními námitkami. Přípustnost návrhu přitom výslovně opřeli o ustanovení § 101 písm. b) správního řádu, když mají za to, že novým rozhodnutím může být vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta. Navrhli proto, aby bylo rozhodnuto tak, že se deklaruje, že se na dotčeném pozemku „*nenachází*“ veřejně přístupná účelová komunikace. Osoby zúčastněné na soudním řízení se v podání ze dne 2. 10. 2014 vyjádřily tak, že odmítly zánik naléhavé komunikační potřeby, odmítly tvrzení uplatněné v návrhu, že dotčený pozemek není využíván veřejností, nýbrž pouze vlastníky domu čp. 148. Doplnily, že posouzení alternativního přístupu ke kůlně pro uživatele domu čp. 148 bylo v minulosti již učiněno stavebním úřadem v Hlinsku.

Správní orgán prvního stupně vydal dne 10. 10. 2014 usnesení č.j. Hl 19795/2014/SÚ, jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. h), § 102 odst. 4 správního řádu, řízení zastaveno. Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo odvolání zamítnuto a usnesení potvrzeno podle § 90 odst. 5 správního řádu, z důvodů již shora popsanych.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), a to při jednání soudu.

V dané věci je nepochybné, že žalobci uplatnili návrh na vydání nového rozhodnutí podle ustanovení § 101 písm. b) správního řádu, podle kterého platí, že: *Provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.*

Při posouzení splnění podmínek podle § 101 písm. b) správního řádu, tedy aby vůbec mohlo být provedeno řízení a vydáno rozhodnutí, jímž se vyhovuje návrhu navrhovatele, který byl v původním řízení zamítnut, je relevantní charakter předchozího řízení, v němž právě byla tatáž žádost zamítnuta. Tímto řízením bylo v dané věci řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu, kdy se žalobci na základě své žádosti ze dne 3. 11. 2011 dožadovali vyslovení, že předmětný pozemek není veřejně přístupnou účelovou komunikací. Žádost však byla zamítnuta rozhodnutím téhož správního orgánu prvního stupně ze dne 15.6.2012, č.j. HI 11538/2012SÚ, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 5.10.2012, č.j. KrÚ 61576/ODSHI/2012/Sv. Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podali žalobci žalobu, která byl rozsudkem nadepsaného soudu ze dne 10. 4. 2013, č.j. 52 A 67/2012-38 zamítnuta jako nedůvodná.

Podle § 142 odst. 1 správního řádu, platí: *Správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne **na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.***

Tedy, z uvedeného ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu, je zjevné, že žalobci mohou kdykoliv požádat o určení zániku veřejně přístupné účelové komunikace na předmětném pozemku, když pro vlastníky pozemku by bylo takové určení nepochybně nezbytné pro uplatnění vlastnického práva. Úspěšní mohou být ovšem pouze za předpokladu, že skutkové okolnosti věci zánik existence veřejně přístupné účelové komunikace prokazují (k důkaznímu břemenu viz níže). Na okraj krajský soud (*obiter dictum*) v obecné rovině doplňuje, že zjevně bezúspěšné opakované uplatňování žádostí podle § 142 odst. 1 správního řádu nemůže být považováno za řádný výkon práva, a tudíž nemůže požívat právní ochrany.¹

Podle § 142 odst. 3 správního řádu, platí: *Pro dokazování v řízení o určení právního vztahu platí ustanovení § 141 odst. 4 obdobně.*

*Podle § 141 odst. 4 správního řádu, platí: Ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. **Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny.** Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.*

Z uvedené právní úpravy je zjevné, v řízení podle § 142 správního řádu, je na žadateli, aby splnil povinnost svá tvrzení prokázat. Tedy, jestliže žalobci tvrdí zánik pravomocně deklarované veřejně přístupné účelové komunikace, pak změnu poměrů v důsledku změny rozhodných skutkových okolností musí prokázat. Jinak řečeno, v řízení podle § 142 správního řádu, zatěžuje žadatele nejen břemeno tvrzení, ale rovněž břemeno důkazní. Pokud žadatel

---

¹ Tak, jako nikdo nemůže mít prospěch ze svého protiprávního jednání, nemůže mít nikdo v demokratickém právním státě prospěch ani z jednání právní řád úmyslně obcházejícího či právní řád zneužívajícího (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 7. 2015, sp. zn. II. ÚS 3231/14).

břemeno důkazní ve vztahu k prokázání svých tvrzení neunese, vychází správní orgán z ostatních provedených důkazů.

Pokud by tedy po vydání pravomocného rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost žalobců o deklarování zániku veřejně přístupné účelové komunikace na dotčeném pozemku, nastala změna rozhodných okolností, nic nebránilo žalobcům v tom, aby opětovně uplatnili žádost shodného znění podle § 142 správního řádu. Avšak, jak vyplynulo ze správního spisu i z žaloby samotné, žádná taková změna nenastala. Proto žalobci, zastoupení právním zástupcem, tedy osobou s kvalifikovaným právním vzděláním, podali návrh na vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu, který odůvodnili údajným posunem v judikatuře a tvrzením, že v předchozích řízeních nebyly podmínky existence veřejně přístupné účelové komunikace řádně zhodnoceny.

Pokud jde o tvrzení, že podmínky existence veřejně přístupné účelové komunikace nebyly řádně zhodnoceny, pak je krajský soud nucen opětovně zopakovat, jak již učinil v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č.j. 52 A 67/2012-38, v němž vyložil právní povahu řízení podle § 142 správního řádu, že i kdyby nebyly podmínky existence veřejně přístupné účelové komunikace řádně zhodnoceny v řízení, jehož výsledkem bylo na základě žádosti žalobců o určení právního vztahu prohlášení pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace (tedy řízení, které předcházelo žádosti žalobců o určení neexistence veřejně přístupné účelové komunikace), nemohou se žalobci úspěšně dovolávat přezkoumání dle jejich názoru chybného pravomocného posouzení postupem podle § 101 písm. b) správního řádu. Pokud s takovým určením právního vztahu nebyli žalobci spokojeni, měli možnost využít řádných opravných prostředků dle správního řádu či žaloby ve správním soudnictví a pokud po právní moci vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které žalobci nemohli v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, pak mohli žalobci podat návrh na obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Je totiž třeba připomenout právní zásadu *vigilantibus iura* (práva patří bdělým). Jestliže žalobci včas nestřežili svá práva, jsou povinni respektovat materiální účinky právní moci, tj. nezměnitelnost pravomocného rozhodnutí (s výjimkou změny okolností podle § 142 správního řádu), která poskytuje právní jistotu všem účastníkům právního vztahu. V daném typu řízení by totiž nešlo pouze o vyhovění žádosti žalobcům, nýbrž by byly významně dotčeny práva ostatních osob užívajících veřejně přístupnou účelovou komunikaci, když jejich právní postavení bylo jasně pravomocně deklarováno. Podle názoru krajského soudu je tak ustanovení § 142 správního řádu v poměru speciality (*lex specialis*) k ustanovení § 101 písm. b) správního řádu, přičemž vyhovění nové žádosti, tedy vydání kladného nového rozhodnutí, váže na prokázání nově nastalých okolností (§ 141 odst. 4 správního řádu).

Pokud jde o tvrzení, že právě údajným posunem judikatury jsou dány okolnosti pro vydání nového rozhodnutí, neboť v nich lze spatřovat nové skutečnosti a změnu poměrů, pak takový výklad ustanovení § 142, ale ani § 101 správního řádu, krajský soud nesdílí. Je obecně uznávanou právní zásadou, že změna judikatury nemůže mít vliv na posouzení již jednou pravomocně rozhodnuté věci, jak vyplývá např. z rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2810/15 ze dne 8. 10. 2015. Krajský soud přitom doplňuje, že tvrdí-li žalobci posun v judikatuře, pak toto ani nedoložili, neboť sice uvedli rozhodnutí soudů, o něž se opírají, avšak nepředložili žádnou údajně překonanou judikaturu, z čehož by údajný posun zjevně vyplynul. Rozhodně tedy žalobci neprokázali, že by došlo k zásadní změně judikatury (tzv. overruling) v posuzování podmínek existence veřejně přístupné účelové komunikace.

V dané věci si přitom správní orgán prvního stupně vyžádal vyjádření osob prokazatelně užívajících dotčený pozemek jako veřejně přístupnou účelovou komunikaci, a to nikoliv pouze jako parkovací plochu, jak tvrdí žalobci. Naproti tomu žalobci žádné důkazy o zániku veřejně přístupné účelové komunikace nenabídli. Jestliže správní orgán prvního stupně za daného stavu věci řízení zastavil podle § 66 písm. h, § 102 odst. 4 správního řádu, neboť žádost žalobců neodůvodňovala zahájení nového řízení, pak postupoval v souladu se zákonem. Žalovaný pak postupoval rovněž v souladu se zákonem, když svým rozhodnutím, které obsahuje náležitosti podle § 68 správního řádu, tedy je přezkoumatelné, podle § 90 odst. 5 správního řádu, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Krajský soud proto shrnuje, že hodlají-li žalobci docílit deklarace zániku veřejně přístupné účelové komunikace na dotčeném pozemku, pak je na nich, aby její zánik v řízení podle § 142 správního řádu, tvrdili a současně prokázali.

Krajský soud se tak zcela ztotožnil s právním názorem žalovaného, uzavřel, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci nebyli ve věci úspěšní a úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim krajský soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 5 s.ř.s. neuložil žádnou povinnost, v důsledku jejíhož plnění by náklady řízení vznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 2. prosince 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová